MAVİ AĞAÇ

Mahdokht Kashkouli
Zhila Hodaee
Çeviren: Fulya Alikoç

evrensel çocuk kitaplığı

MAVİ AĞAÇ

Mahdokht Kashkouli
Resimleyen: Zhila Hodaee
Çeviren: Fulya Alikoç

evrensel çocuk kitaplığı

DOĞA BASIN YAYIN
Dağıtım Ticaret Limited Şirketi
Tarlabaşı Blv. Kamerhatun Mah. Alhatun Sk. No: 25 Beyoğlu / İstanbul
T: 0212 255 25 46 F: 0212 255 25 87
www.evrenselbasim.com – cocuk@evrenselbasim.com – info@evrenselbasim.com

evrensel basım yayın 433
evrensel çocuk kitaplığı 36

Mavi Ağaç: Mahdokht Kashkouli

Resimleyen: Zhila Hodaee

İngilizceden Çeviren: Fulya Alikoç

Birinci Basım: Ekim 2011

ISBN 978-605-4156-71-9

© Evrensel Basım Yayın 2011 - Sertifika No 11015

The Blue Tree
Originally Published by Shabaviz Publishing Company

Baskı: Ezgi Matbaası
Sanayi Caddesi Altay Sokak No: 10 Çobançeşme – Yenibosna / İstanbul
T: 0212 452 23 02 – 654 94 18
ezgimatbaa@mynet.com - www.ezgimatbaa.net

Büyükanne perdeleri iki yana çekti. Güneş ışınları halının üzerine düştü. Nesteren gözlerini kırpıştırarak açtı. Sonra başını kaldırdı. Gözlerine inanamadı, öğretmeni odasında yatağının yanıbaşındaydı...

"Kendini daha iyi hissediyor musun, canım?"

"Evet. Daha iyiyim. Artık boğazım ağrımıyor."

"Haftaya okula dönebileceksin sanırım."

O arada öğretmen duvardaki resmi gördü. Gözlerini alamadı resimden "Ne güzel bir ağaç bu" dedi, "Mavi rengi de harika."

"Öğretmenim, keşke çocuklar da gelip doğru söylediğimi görebilseler."

"Canım, onlara Nesteren'in evinde mavi bir ağacı olduğunu söyleyeceğim. Adı da... Adı ne?"

"Büyükannem adını biliyormuş ama unutmuş."

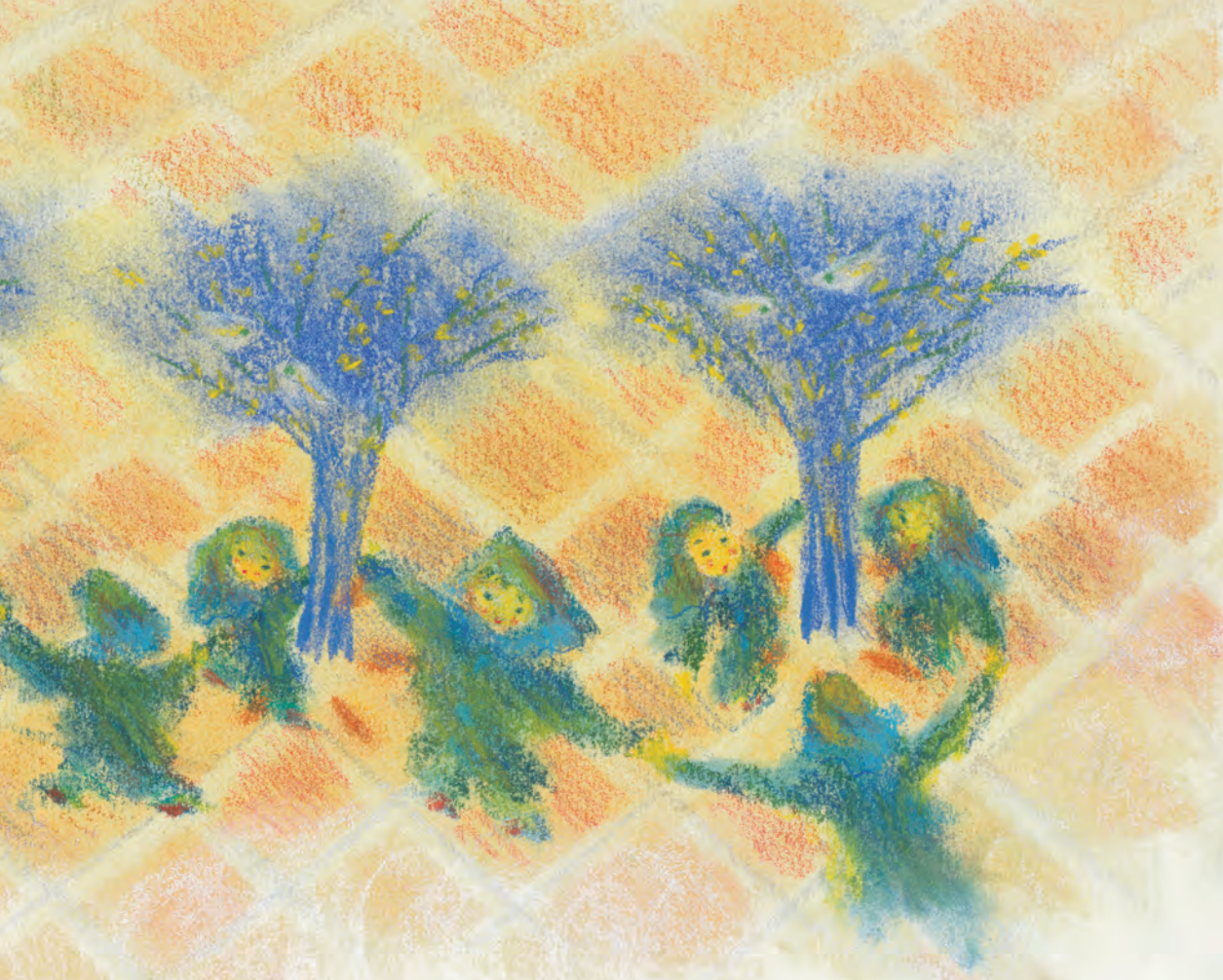
Büyükanne öğretmene bir fincan kahve getirerek Nesteren'in yatağının yanına oturdu. Nesteren ona bakarak sordu, "Büyükanne, ağacın adını hatırlayamadın mı?"

"Hatırlayacağım, hatırlayacağım. Sabırlı ol."

"Büyükanne, çocukların bu ağacın altında arkadaş olduklarını, birlikte oynadıklarını söylemiştin. Eğer adını hatırlayabilirsen okul müdürü bu ağaçlardan birkaç tane alır da okul bahçesine diker. Çocuklar da benimle arkadaş olup oynarlar."

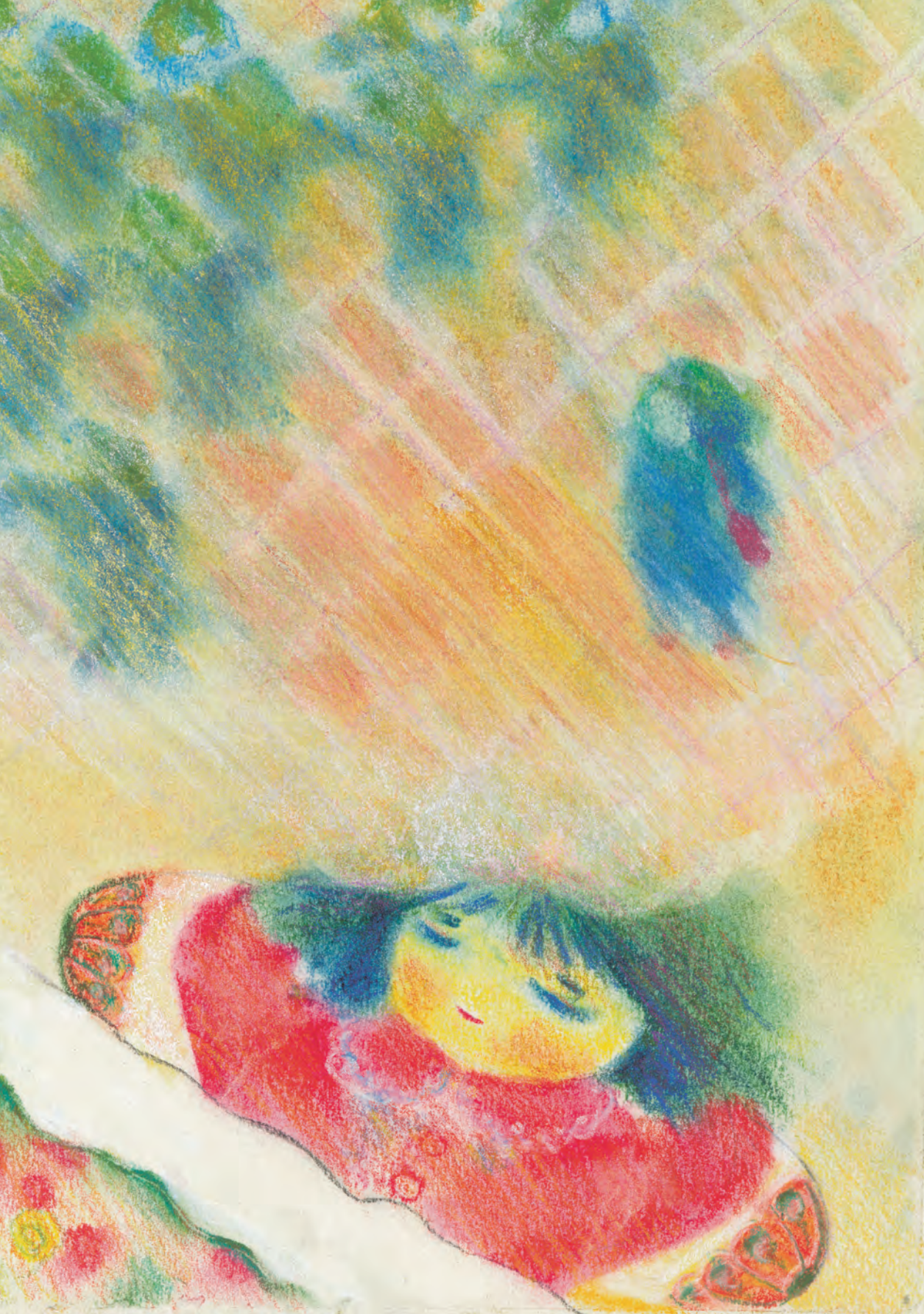
Öğretmen Nesteren'e gülümseyerek baktı, "Hiç farketmez ki," dedi, "çocuklar her yerde arkadaş olabilirler."

Büyükanne de başını eğerek onayladı onu.

Nesteren gülümseyerek yumdu gözlerini.

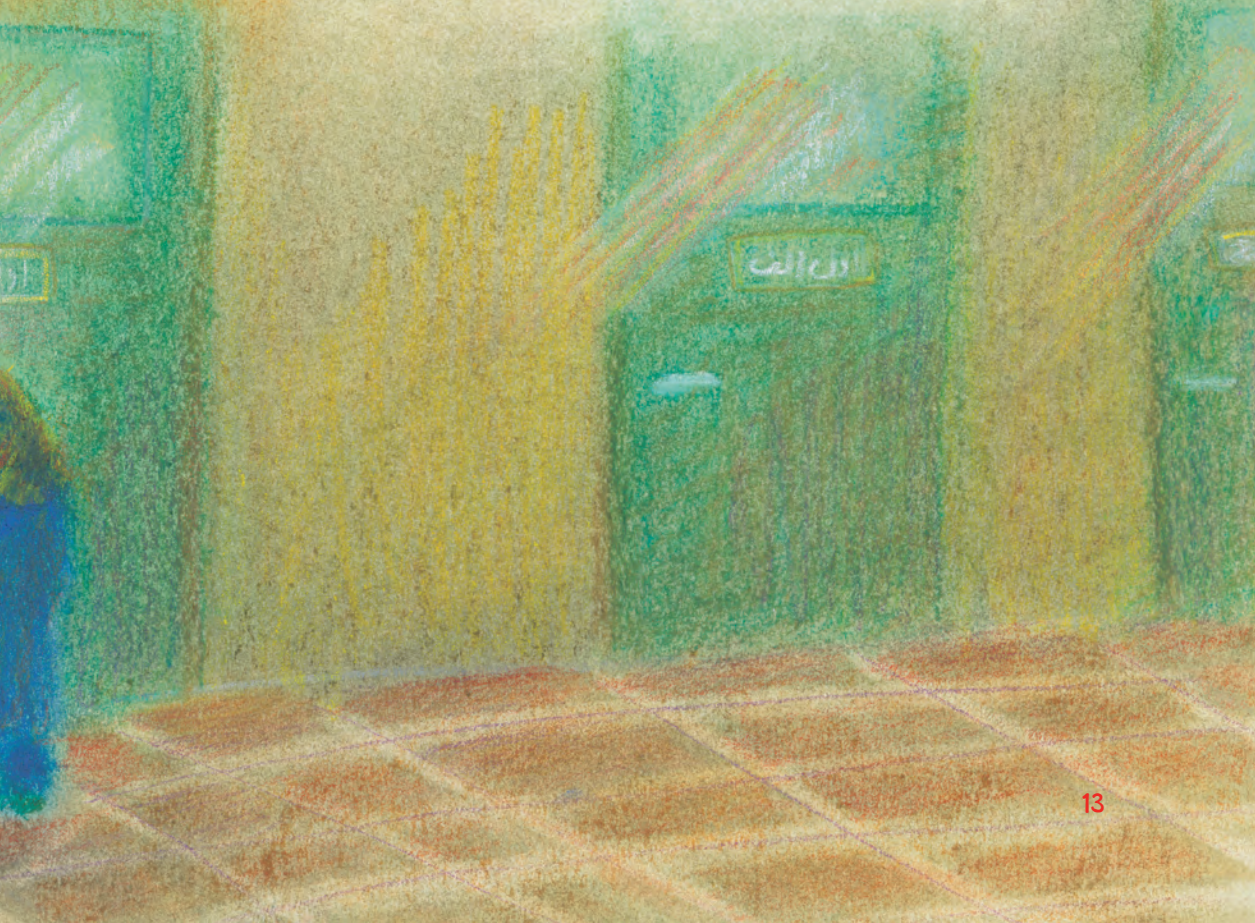
Nesteren hastalanmadan önce okuldaki son günü hatırladı. Oyun alanında dikilerek birlikte oynayan çocukları seyrediyordu. Yüksek sesle çocukları sayıyordu.

"Otuz iki çocuk var. Ben otuz üçüncüyüm. Herkes eşleşti, arkadaş oldu. Benimle eşleşecek, arkadaşım olup benimle oynayacak kimse kalmadı."

Nesteren çantasını toplayarak sınıfa doğru yavaşça ilerledi. Koridor, tıpkı büyükannesinin evindeki koridor gibi loştu. Büyükannesinin evinde bahçe yoktu ama odadaki duvarların birine çok güzel ışıltılı mavi bir ağaç resmi yapılmıştı. Tüyleri altın renkli iki güzel güvercin ağacın dallarından birine tünemiş birbirlerine hikâyeler anlatıyordu.

Zil çaldığında çocuklar okulun koridoruna doğru koşuştular. Nesteren'i de yanlarına almışlardı. Sınıf başkanı kız yüksek sesle "Herkes sırasına geçsin" dedi. "Öğretmen geliyor."

Nesteren sırasına oturdu. Okula dört hafta önce başlamıştı. Annesi ve babası okula gidebilsin diye onu Tahran'a büyükannesinin yanına göndermişlerdi. Sonra onlar da Nesteren'in yanına geleceklerdi. Ama gelmeleri uzamıştı.

O gün, öğretmen sınıfa renkli kâğıtlar göstererek soruyordu: "Çocuklar, bu ne renk?"

Çocuklar birlikte cevaplıyorlardı ama Nesteren sessizdi.

Öğretmen ona bakarak sordu: "Nesteren bu ne renk?"

"Mavi."

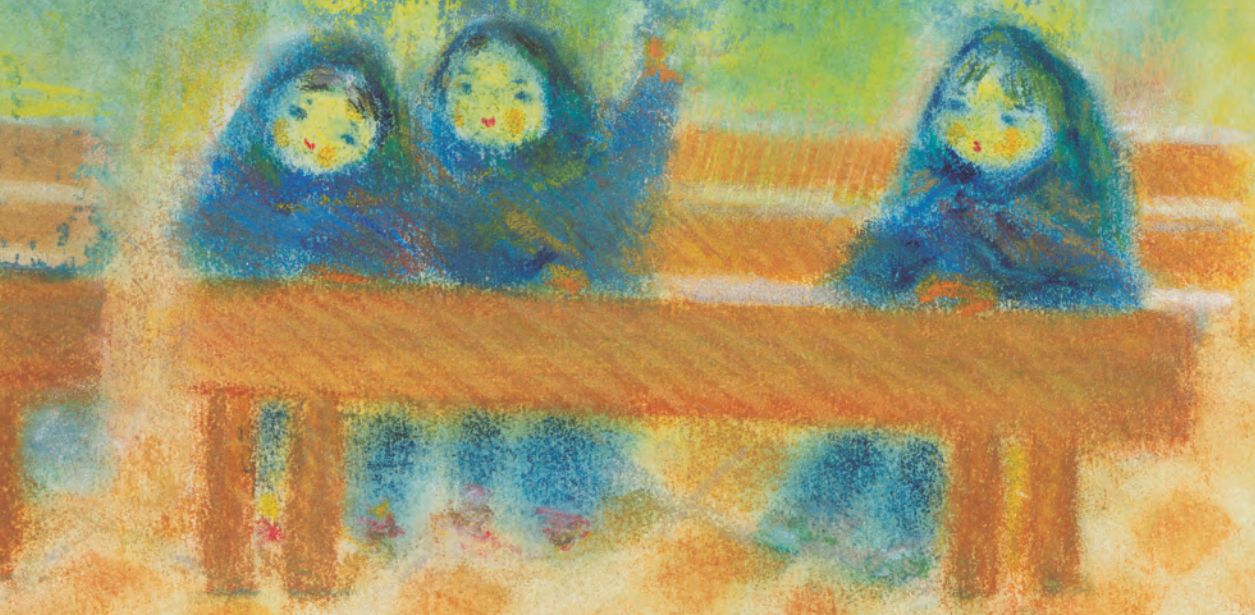
"Çevrende mavi olan ne var, ne görüyorsun?"

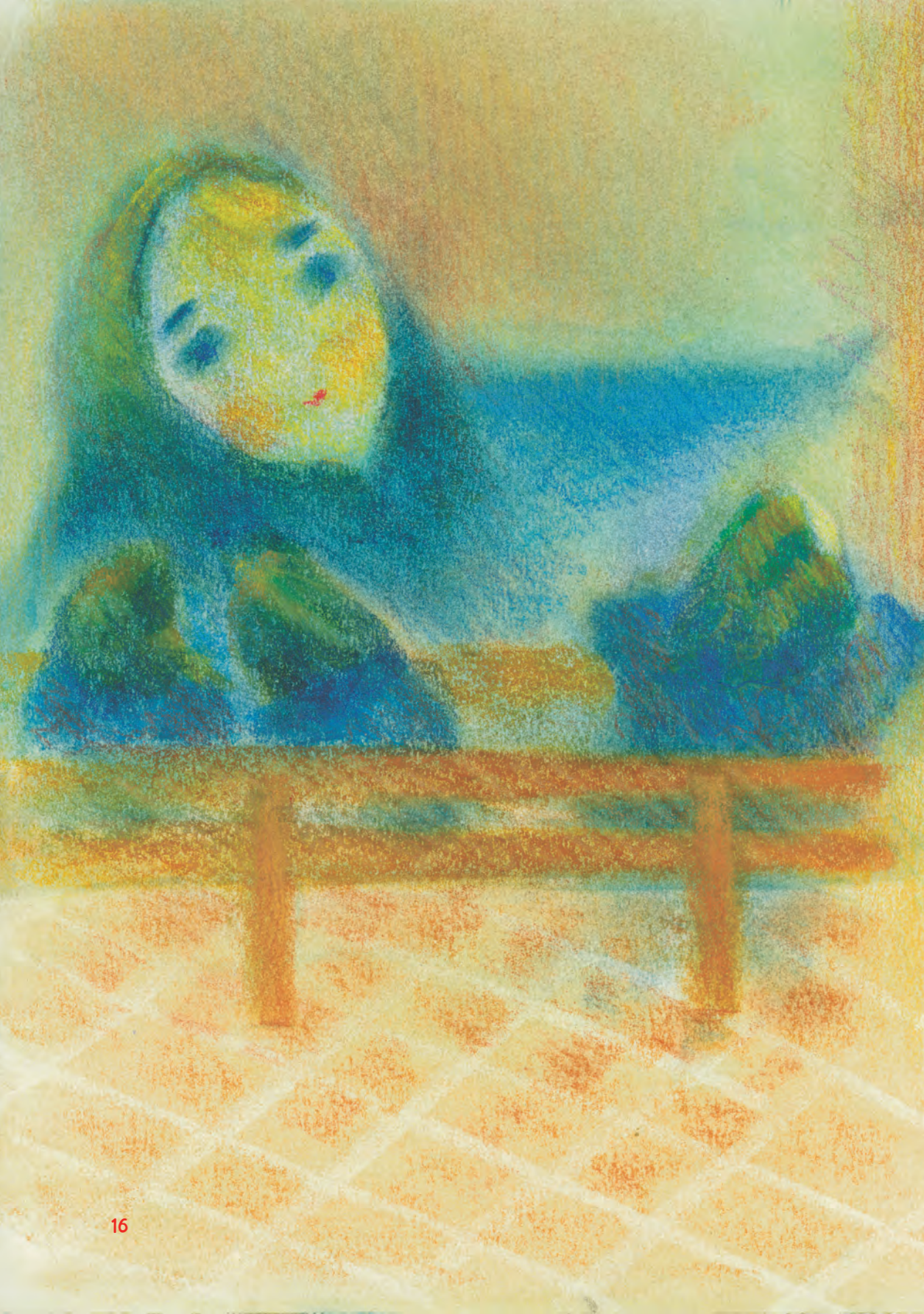
"Bir ağaç."

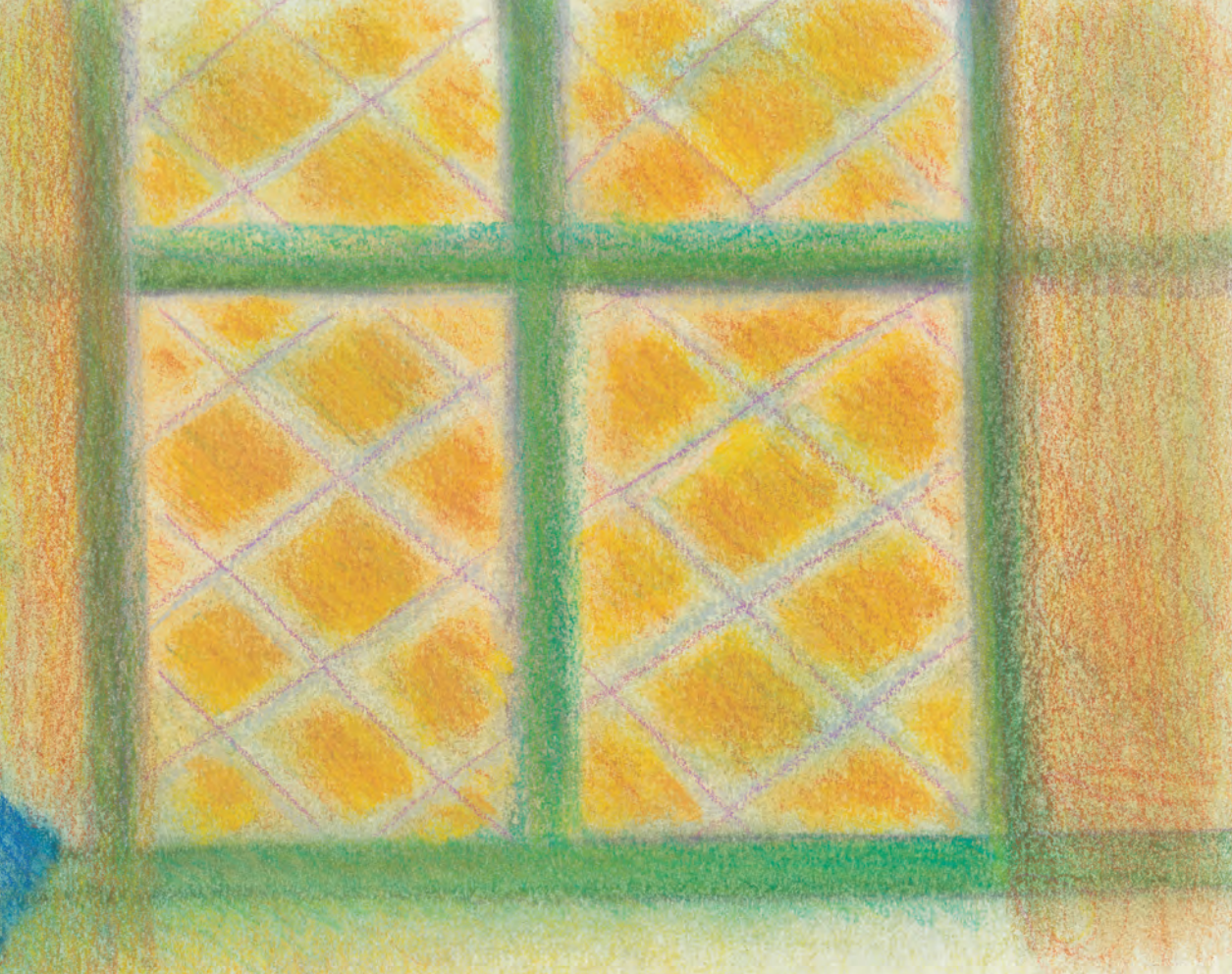
Öğretmen şaşırmış görünüyordu. "Ne dedin?" dedi.

Çocuklar gülüşünce Nesteren utandı.

"Çocuklar, susun! Hadi canım, ağaçlara bak."

Nesteren sınıfın penceresinden oyun alanına baktı. Orada ağaç yoktu. Zemin kareydi, büyük ve boştu.

Kendi kendine, "Keşke büyükannemin odasındaki ağaçtan bir dal koparıp okula getirebilseydim. Böylece öğretmen ve çocuklar mavi ağacı görebilirlerdi," diye düşündü.

O gün okuldan eve döndüğünde, büyükannesine, "Büyükanne, bu mavi ağacı çizip okuldaki çocuklara göstermek istiyorum" dedi.

"Peki, otur da çiz. Ama çizdiklerin de ağaç kadar güzel olsun."

Nesteren renkli kalemleriyle bir parça kâğıt alıp ağacın önüne oturdu. Büyükanne yün şalına sarınarak gözlerini ağaca dikti.

"Bak büyükanne, güzel oluyor mu?"

Büyükanne, Nesteren'in çizdiklerine bakıp "Evet, güzel" dedi.

"Büyükanne, kızları gördün mü?"

"Hangi kızları?"

"Ağacın altına birkaç kız çizdim. Böylece benimle oynayıp arkadaşım olabilirler."

"Çok hoş. İsimleri ne?"

"Bilmiyorum."

"Okuldaki arkadaşlarının isimlerini söylesene bana."

"Okulda henüz arkadaş bulamadım."

"Nasıl olur? Senin gibi iyi bir kız!"

"Benim iyi olduğumu bilmiyorlar Büyükanne."

Nesteren büyükannesine baktı. Onun çizdiği resmi seyrediyordu.

"Göremiyor musun, büyükanne?"

"Doğru söylemek gerekirse, hayır. Bu gözlükler işe yaramıyor artık."

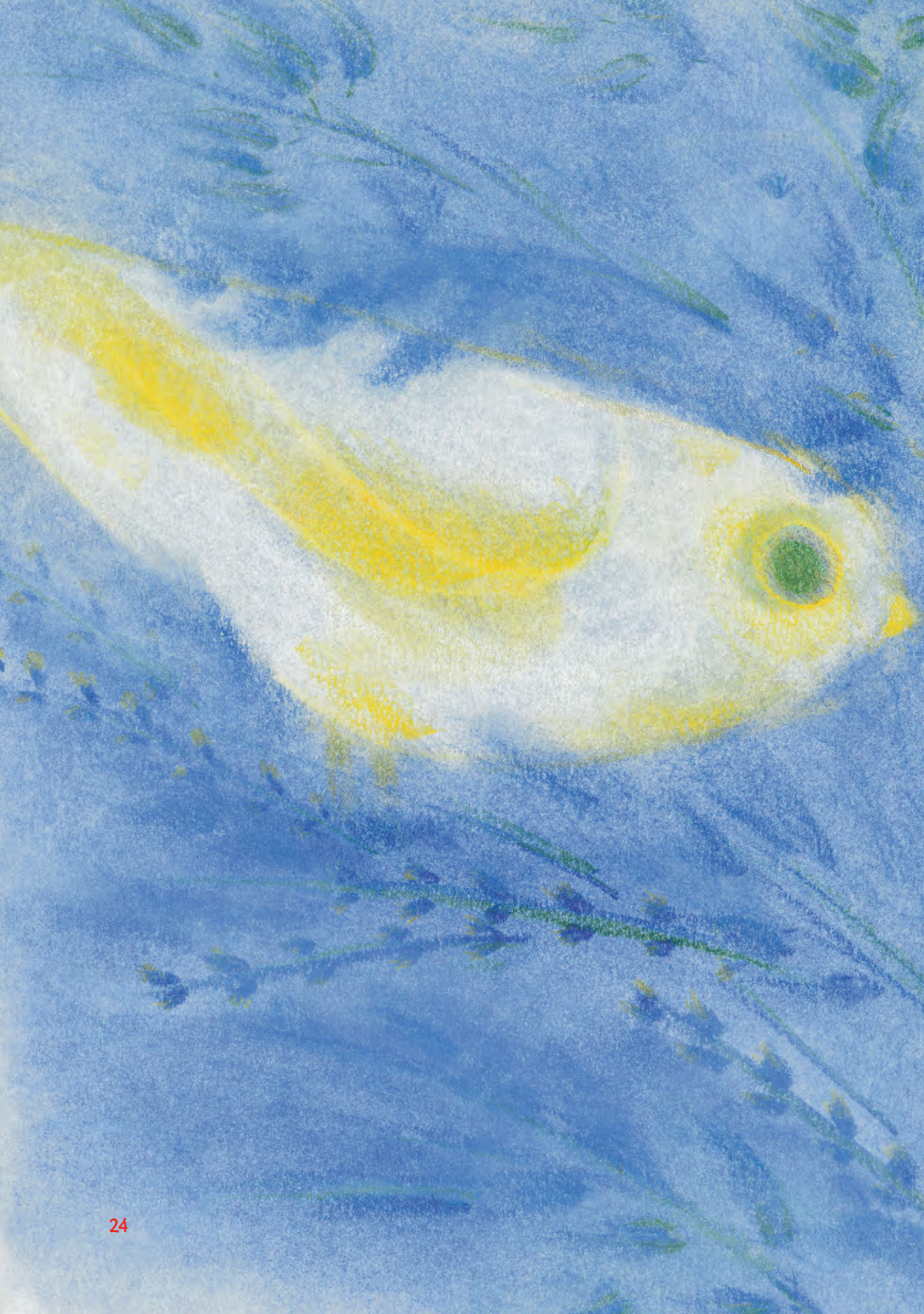
"Gözlerinin daha iyi görmesini ister miydin?"

"Elbette. Tıpkı senin yaşındayken olduğum gibi."

"Sen de benim yaşımdayken saçlarını örerdin değil mi? Gözlerin de nehrin dibindeki balıkları görebilecek kadar iyiydi."

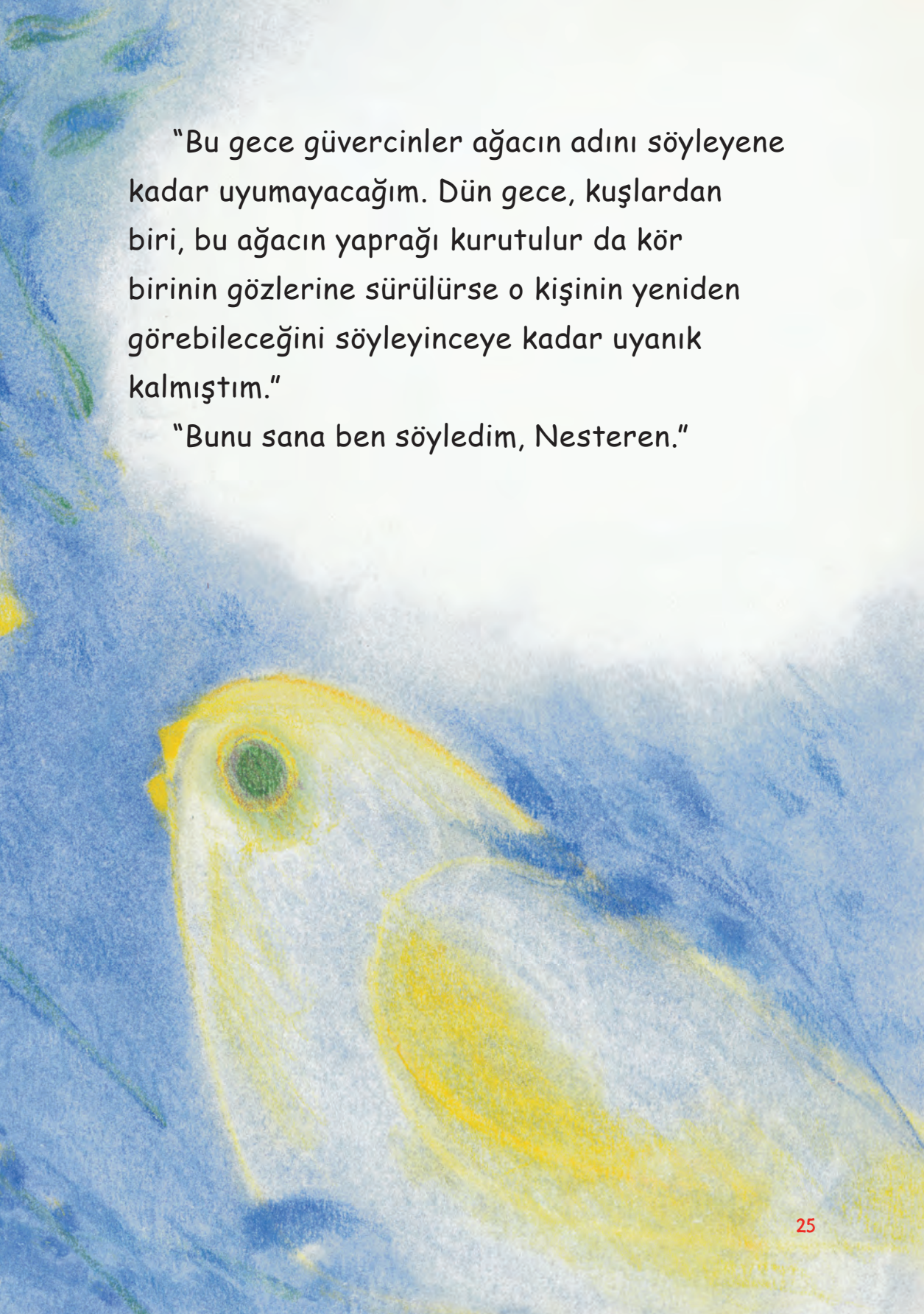
"Sen nerden biliyorsun?"

"Sen anlatmıştın ya!"

"Bu gece güvercinler ağacın adını söyleyene kadar uyumayacağım. Dün gece, kuşlardan biri, bu ağacın yaprağı kurutulur da kör birinin gözlerine sürülürse o kişinin yeniden görebileceğini söyleyinceye kadar uyanık kalmıştım."

"Bunu sana ben söyledim, Nesteren."

Kapı çaldı. Nesteren gözlerini açtı, doğrulup oturdu. Büyükannesi kapıyı açtı. Nesteren komşunun kızının sesini duydu. Büyükannesine, "Nesteren nasıl? Bugün benimle oynayabilir mi?" diye soruyordu.

"İçeri gir tatlım. Nesteren hâlâ uyuyor."

Nesteren sevinçle bağırdı, "Hayır. Hayır büyükanne. Oynayabilirim."

Komşunun kızı odaya girdi.

Öğretmen gülümseyerek ayağa kalktı. Büyükanne kapının önündeydi.

Büyükanneye: "Bu arada, ağacın adını hatırlayabildiniz mi?" diye sordu.

"Evet. Annem bana söylemişti. Sanırım adı: 'Çocukluk Ağacı'ydı."